

- Jézus néhány hónapig volt távol (megkeresztelkedett, 40 napig böjtölt, kísértette a Sátán). Visszatér Galileába, „híre megy”. Várják, de hogyan? Az ő szemükben Jézus egy kedves ismerős, aki közöttük nevelkedett, így várják vissza.
- Szívesen hallgatják a tanításait – általában. Dicsérik. Csodákat is tesz (kánai menyegző). – Gondolnánk: ebből csak jó jöhet ki: szeretik Jézust, és ez így is marad.
- Az ézsaiási igeszakasz, amit felolvas, az Ő bemutatkozása. Bemutatkozik azoknak, akik (úgy gondolják, hogy) ismerik Őt – akik sokat tudnak róla (vallásosak, „szakértők”), akik éppen csak hallottak róla valamit (esetleg azt is hamisan), azoknak, akik semmit sem hallottak róla. – A lényeg: Ő más, több, mint amit emberi szemmel láthattak eddig. Ezt a „többet” Isten Igéjéből lehet megismerni – és hittel elfogadni.
- Ezt a bemutatkozást még mindig szívesen fogadják, mivel „kedves beszéd”: Isten irgalmáról szól. Evangélium a szegényeknek: akik „a Lélek koldusai”, akik Istenre bízták magukat, és mindent tőle várnak, azoknak örömhírt mond: „tietek Isten országa”. Meggyógyítja a „töredelmes szívűeket”: akik bánják a bűneiket, és megvallják Istennek. Szabadulás a foglyoknak, vakok szemeinek megnyitása: Jézus megteszi testileg is, de figyelmeztet, hogy a lelki vakságból kell meggyógyulnunk (Jn 9,39–41).
- „Hirdessem az Úr kedves esztendejét” – Ézsaiásnál „Istenünk bosszúállásának napjával” folytatódik, majd újra pozitív ígéretek következnek. „Az Úr jókedvének” esztendeje van, a bosszúállásnak csak napja. Amikor Isten a földön láthatóan elítélte a bűnt, az csak egy nap volt; az üdvösség, amit ez által adott, örök. Az „ítéletnap”, ami ezután következik, szintén csak egy nap, de ezzel szemben nekünk örök életünk van és lesz. „Mert csak pillanatig tart haragja, de egész életen át (örökké) a kegyelme.”
- „Ma teljesedett be”: mert itt van Jézus, és hangzik az Ige, ami bizonyosságtétel Őróla. Azt kellene hittel fogadni – elfogadni, hogy Jézus nem az, akinek eddig ismertük/gondoltuk. Ő több, mint „József fia”, többet akar adni, mint „kedves beszédek” és néhány csodát. És hogy ehhez a többhöz senkinek sincs „alanyi joga”, senki nem mondhatja neki, hogy „te közénk tartozol, tedd meg itt is”.
- Jézus nem ahhoz jön, aki azt hiszi, hogy neki „járnak” Isten ajándékai, maga Jézus, az örök élet... hanem aki „koldus”, és elfogadja, amit kap: a hangzó ígét, a Jézus Krisztusról való bizonyosságtételt.
- A sareptai özvegy és Naámán: hallották (a prófétától) Isten szavát, és megtették, amire az Úr kérte őket. Ezeket a dolgokat csak hittel lehetett megtenni. Tőlünk is ilyeneket kér. Jézust követni: lépcsőről lépésre, mindig megtenni azt, amit mond, amihez hit kell – az a bizalom, hogy Ő gondoskodik rólunk és a továbbiakról. Amihez az kell, hogy elengedjük a magunk próbálkozásait: okoskodását, erőlködését, jókodását. – Az özvegy a maga erőforrásaiból még egy-két napig élhetett volna, de ehelyett Isten ígéretének hitt és megmenekült – örök életre is. Naámán nehezebben hitt, de amikor engedelmeskedett, ő is megmenekült. – Miért nem Izráelben tette ezt Isten? Ott is megtette: megmenekült (testi és lelki értelemben) az, aki hitt benne, pl. Illés és Elizeus. Amit Isten tesz (akár zsidókkal, akár pogányokkal), az üzenet a többieknek is: higgy Isten Igéjének, bízd rá magad Istenre! Értsd meg, hogy semmit sem azért kapsz Istentől, mintha megérdemelnéd, hanem kegyelemből – Ő annak adja, akinek akarja. Kinek akarja adni? „Nem tudhatjuk, el van rejtve előlünk”, de aki hisz Őbenne, annak

akarja adni. Ezért adta egyszülött Fiát: „hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

- Amit Jézus elmondott, nem volt új a számukra: ismerték a történeteket, tisztelték az Írást. Mégis felháborodnak. Azt értették meg, hogy nekik „nem jár” Jézus? A régi reménységüket (követelésüket) valóban el kellett engedniük. A „pogány” szitokszó volt nekik, nem tudták elfogadni, hogy az Úr a pogányokkal is törődik.
- Én nem háborodnék fel egy ilyen üzeneten? Mi már tudunk örülni annak, hogy Isten a „pogány”, „nem keresztyén” országokban is munkálkodik, elhív embereket. Annak is tudunk örülni, ha az üldözőik közül valaki megtér. De ha megtérése után is másként lát bizonyos dolgokat, mint én? Akkor úgy gondoljuk, hogy nem is igazi a megtérése, és ítélkezünk felette? Vagy ha több áldást nyer, mint én? Isten nekem is akar még adni, és ehhez (is) csak a hitemet, az engedelmességemet várja.
- A kiindulópont a keresztség. Ha úgy gondolom, hogy keveset kaptam Istentől, oda néztek fel. Ha azért, amit ott kaptam, szüntelenül hálát adok, és „mindent” ezen kereszttől fogadok, nőni fog a hitem, és Őt magát fogom a legdrágább „ajándéknak” látni.

Lk 6,22–23a. Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért. Örüljete azon a napon és örvendezzete; mert ímé a ti jutalmatok bőséges a mennyben.